

GEORGE IVAȘCU: „Orice sacrificiu e normal“

Pe George Ivașcu îl găsec oriunde merg la teatru, în mai toate distribuțiile: la „Bulandra“, la Național, la Comedie...

□ Cum e gustul succesului?

■ Destul de amar. Nu e frumos decât așa, din afară. Succesele, în general, te obligă foarte tare și oamenii așteaptă insuccesul. Dacă prima dată sunt încântați și spun „Vai, ce bine a jucat!“, după câțva timp vin și zic „la să vedem, ah, se repetă, acolo e la fel ca dincolo...“ Deci gustul succesului e destul de amar. Aș putea s-o citez pe Nina Zarcinaia din **Pescărușul** lui Cehov: „Acum știu că importantă nu este gloria, ci puterea de a îndura“.

□ Imediat ce ai terminat Institutul, ai primit o mulțime de roluri. Te așteptai la ele?

■ Nu mă așteptam neapărat, dar mi le doream. E firesc. Cine nu se pregătește pentru rolurile principale, importante, dificile, n-are rost să se apuce de această meserie. Rolul din spectacolul acesta (Crăcănel din **D'ale carnavalului** de Caragiale, n.n.) e primul meu rol într-un teatru profesionist, Teatrul de Comedie. Primul rol pe care l-am luat de la început și l-am dus până astăzi. Despre rolurile pe care le fac nu pot să vorbesc prea mult. Îi las mai bine s-o facă pe cei care mă înjură și mă comentează!

□ Cum e, totuși, să simți publicul de partea ta?

■ E minunat, fiindcă simți că nu e totul în zadar. „Toreadorul s-a pregătit să intre în arenă!“. Realmente, teama de scenă, pentru mine, nu are valoare decât sub forma de... arenă. Sunt spectatori care vor să vadă **performanță**, indiferent dacă e sportivă sau artistică. Dacă le dai acest lucru oamenilor, ei merg cu tine, te iubesc, te admiră, te respectă, te invidiază etc. Asta e riscul când apari în public: te expui.

□ Ai ajuns la visul tău? A meritat toate sacrificiile, toate eforturile...?

■ Sigur că merită. În momentul în care te-ai hotărât să faci meseria asta, orice sacrificiu e normal și cine nu are puterea să-l facă, puterea de a îndura, cum spuneam la început, nu va putea face profesia asta, care, în afara succesului și a înaltei poziții pe care te simți prin faptul că ești aplaudat, curtat, iubit – partea frumoasă pe care o văd „civilii“ –, are și o latură dificilă, care este a ta. De exemplu, acum sunt răcit, am un deget rupt și iată că... am jucat. Până am intrat la Institut, am lucrat doi ani într-un birou. În starea de acum, nu m-aș fi dus la serviciu. Aș fi telefonat și aș fi zis că sunt bolnav. Doamna Bulandra spunea: „Un spectacol nu se suspendă decât dacă ești mort. Dacă încă mai miști, vii și joci cum și cât poți“.

□ Ți se întâmplă uneori să simți vidul interior creat de gândul că, poate, nu ai ajuns unde ți-ai dorit sau că nu asta ți-ai dorit?

■ Cine are spirit de luptător nu va simți niciodată vreun gol. Te simți trist, singur, într-un fel sau altul, dar nu există vid interior. Nu poți să-mi spui că nu există oameni de 50 de ani capabili să se îndrăgostească. Deci sentimentul există cât trăim. Starea. Asta înseamnă, de fapt, profesia: gândurile există cât trăim, dacă nu și după. Poți fi la capătul unei căutări, dar niciodată vidat. Eu nu sunt vidat. Sunt epuizat, sfârșit, dar când descopăr altă zonă, iau totul de la zero – cu fiecare rol, de altfel. Nu pot să spun că rolul pe care-l fac acum, de exemplu, în **Scandal la Palermo**, seamănă cu Crăcănel, așa că îl iau de la zero absolut. Nu poți fi gol, dacă, într-adevăr, cauți!

IOANA FLOREA

George Ivașcu (Crăcănel) și Gheorghe Dănilă (Iordache) în D'ale carnavalului de I.L. Caragiale la Comedie (regia: Mihai Manolescu)

foto: Dan Vatamaniuc